ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Ὑποδείγματα προσώπων

Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Υμηττοῦ
2008

Ὑποδείγματα προσώπων

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησις, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
Ὁ Χριστός. Λεπτομέρεια εἰκόνας Μεγάλης Δεήσεως
στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγ. Αἰκατερίνης
τοῦ Ὄρους Σινᾶ.

Σειρά:
«Ἀναβαθμοὶ» ἀριθμ. 8

Copyright:
Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανὴ
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-02-6

Ἐκδοτική Παραγωγή
Εωσφόρος
ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Ὑποδείγματα προσώπων

Τοῦ Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιὴλ

Τὰ πρότυπα ζωῆς κατευθύνουν μὲ ἀσφάλεια τὸν ἄνθρωπο στὴν ἐπίγεια πορεία του. Μὲ αὐτὰ ἐλέγχει τὴν αὐθεντικότητα τῆς ζωῆς του καὶ τὴν συνέπειά της στὶς αἰώνιες θεῖες ἀξίες, τὶς ὁποῖες δίδαξε ὁ Θεὸς μὲ τοὺς νόμους καὶ τὶς ἐντολές Του, πάνω στὶς ὁποῖες θεμελίωσε τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἔδειξε τὸν τρόπο νὰ ἀναγνωρισθεῖ μέγας στὴν αἰώνια καὶ οὐράνια βασιλεία Του.

Ὁ ἄρχων ὅμως τοῦ κόσμου τῆς ἁμαρτίας πολεμεῖ τὰ ἀληθινὰ καὶ γνήσια πρότυπα εἴτε ἀπαξιώνοντας αὐτὰ εἴτε προκαλώντας σύγχυση στοὺς ἀνθρώπους, προβάλλοντας πρόσκαιρα καὶ ἀνάξια πρότυπα.

Στὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ ὅσων ἐπιθυμοῦν νὰ ζήσουν κατὰ Θεὸ καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴν πνευματικὴ τελείωσή τους, συντελοῦν καὶ τὰ ἀληθινὰ καὶ αὐθεντικὰ πρότυπα ζωῆς καὶ συμπεριφορᾶς. Στὴν Ἁγία Γραφὴ ἀναφέρονται αὐτὰ τὰ πρότυπα.

Παραθέτουμε ἕνα κατάλογο μερικῶν προσώπων, ποὺ ἡ κοινωνία μας ἔχει ἀνάγκη·

1. Πατέρες σὰν τὸν Ἀβραάμ.

Ὁ Κύριος ὁμιλεῖ γι᾽ αὐτὸν διαπιστωτικὰ καὶ προφητικά·

«Ἤδειν γὰρ ὅτι συντάξει τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ καὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ μετ᾽ αὐτόν, καὶ φυλάξουσι τὰς ὁδοὺς Κυρίου ποιεῖν δικαιοσύνην καὶ κρίσιν, ὅπως ἂν ἐπαγάγῃ Κύριος ἐπὶ Ἀβραὰμ πάντα ὅσα ἐλάλησε πρὸς αὐτόν» (Γενέσεως ιη΄ 19).

Δηλαδή *«Αὐτὸν διάλεξα, γιὰ νὰ διατάξει τοὺς γιούς του καὶ τοὺς ἀπογόνους του ν᾽ ἀκολουθοῦν τὸν δρόμο τοῦ Κυρίου, νὰ κάνουν τὸ σωστὸ καὶ τὸ δίκαιο, ὥστε ὁ Κύριος νὰ πραγματοποιήσει ὅσα ἔχει ὑποσχεθεῖ στὸν Ἀβραάμ».*

Ὁ Κύριος καὶ Θεός μας σὲ κάθε ἄνθρωπο ἀναθέτει μία ἀποστολή. Ἔτσι καὶ στοὺς πατέρες ποὺ γεννοῦν τέκνα. Ἡ ἀποστολὴ τῶν πατέρων εἶναι νὰ διδάσκουν στὰ παιδιά τους τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὰ προτρέπουν νὰ ζοῦν σύμ-

φωνα μὲ αὐτὸν πράττοντας τὸ σωστὸ καὶ τὸ δίκαιο κατὰ τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀβραὰμ προβάλλεται ὡς πρότυπο πατέρα, ἐπειδὴ ὡς πατέρας πρόσφερε στὸν Θεὸ Πατέρα πλῆθος πιστῶν σ᾽ Αὐτὸν ψυχῶν.

2. Μητέρες σὰν τὴν Ἄννα.

Ἡ μητέρα τοῦ προφήτη Σαμουὴλ σκεπτόταν ὅτι·

«Ὑπὲρ τοῦ παιδαρίου τούτου προσηυξάμην, καὶ ἔδωκέ μοι Κύριος τὸ αἴτημά μου, ὃ ᾐτησάμην παρ᾽ αὐτοῦ· κἀγὼ κιχρῶ αὐτὸν τῷ Κυρίῳ πάσας τὰς ἡμέρας, ἃς ζῇ αὐτός, χρῆσιν τῷ Κυρίῳ» (Α΄ Βασιλειῶν α΄ 27-28).

Δηλαδή· *«Γιὰ τὸ παιδὶ αὐτὸ προσευχήθηκα· καὶ ὁ Κύριος μοῦ ἔδωσε αὐτὸ ποὺ τοῦ ζήτησα. Ἔτσι κι ἐγὼ τὸ ἀφιερώνω τώρα στὸν Κύριο. Γιὰ ὅλη του τὴν ζωὴ θὰ εἶναι ἀφιερωμένο σ᾽ Αὐτόν».*

Ἡ Ἄννα, μητέρα τοῦ προφήτη Σαμουήλ, προσευχήθηκε μὲ θέρμη στὸν Κύριο καὶ Θεό μας, γιὰ νὰ ἀποκτήσει παιδί. Ὁ Κύριος καὶ Θεός μας ἀνταποκρίθηκε στὴν προσευχή της καὶ τῆς ἔδωσε παιδί. Κι ἐκείνη μὲ εὐγνωμοσύνη τοῦ πρόσφερε τὸν γιό της νὰ τὸν ὑπηρετεῖ.

Ἡ ἀτεκνία ἐθεωρεῖτο στὸν καιρὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὡς κατάρα ἀπὸ τὸν Θεό, ἐπειδὴ ἡ ἄτεκνη ἀποκλειόταν νὰ γεννήσει τὸν Σωτήρα καὶ Λυτρωτή. Γι᾽ αὐτὸ κάθε εὐσεβὴς γυναίκα εὐχόταν καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ γίνει μητέρα, γιὰ νὰ φέρει στὸν κόσμο τὸν Μεσσία.

Τὸ παράδειγμα τῆς Ἄννας μᾶς διδάσκει νὰ εὐχαριστοῦμε ἔμπρακτα τὸν Θεὸ Πατέρα μας γιὰ τὶς εὐλογίες ποὺ μᾶς δίδει στὴν ζωή μας. Ἡ ζωή μας εἶναι δικό Του δῶρο. Αὐτὴ τὴν εὐχαριστία ἀναφέρει ἡ εὐχὴ τῆς θείας

λειτουργίας, ὅπου μὲ κάθε ἐπισημότητα ἡ λατρεύουσα κοινότητα τῶν πιστῶν, στέκεται ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν εὐχαριστεῖ γιὰ ὅλες τὶς γνωστὲς καὶ ἄγνωστες στὴν ζωή μας εὐεργεσίες Του.

3. Παιδιὰ σὰν τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς διέσωσε τὴν μαρτυρία ἀσφαλῶς τῆς Παρθένου Μαρίας, Μητέρας τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων ποὺ Τὸν εἶχαν γνωρίσει στὴν παιδικὴ καὶ νεανικὴ ἡλικία Του.

«Καὶ κατέβη μετ᾽ αὐτῶν καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ, καὶ ἦν ὑποτασσόμενος αὐτοῖς. καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ διετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς» (Λουκᾶ β΄ 51).

Δηλαδή· *«Ὁ Ἰησοῦς κατέβηκε μαζί τους καὶ ἦρθε στὴν Ναζαρὲτ καὶ ζοῦσε κοντά τους μὲ ὑπακοή. Ἡ μητέρα του ὅμως διατηροῦσε μέσα στὴν καρδιά της ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια».*

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν ἦταν παιδί, σεβόταν καὶ ὑπάκουε στὴν Μητέρα Του καὶ στὸν προστάτη τους Ἰωσήφ.

Μὲ αὐτὴ τὴν συμπεριφορά Του δίδαξε ὅτι ἡ ὑπακοὴ καὶ ὁ σεβασμὸς στοὺς γονεῖς εἶναι θεῖο γνώρισμα.

4. Κορίτσια σὰν τὴν μικρὴ ὑπηρέτρια.

Μία μικρὴ ὑπηρέτρια ἔδωσε μία σωστὴ συμβουλὴ σ᾽ ἕναν ἰσχυρὸ ἀρχιστράτηγο.

«Καὶ Ναιμὰν ὁ ἄρχων τῆς δυνάμεως Συρίας ἦν ἀνὴρ μέγας ἐνώπιον τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ τεθαυμασμένος προσώπῳ, ὅτι ἐν αὐτῷ ἔδωκε Κύριος σωτηρίαν Συρίᾳ· καὶ ὁ ἀνὴρ ἦν δυνατὸς ἰσχύι, λελεπρωμένος. καὶ Συρία ἐξῆλθον μονόζωνοι καὶ ᾐχμαλώτευσαν ἐκ γῆς Ἰσραὴλ νεάνιδα μικράν, καὶ ἦν ἐνώπιον τῆς γυναικὸς Ναιμάν. ἡ δὲ εἶπε τῇ κυρίᾳ αὐτῆς· ὄφελον ὁ κύριός μου ἐνώπιον τοῦ προφήτου τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐν Σαμαρείᾳ, τότε ἀποσυνάξει αὐτὸν ἀπὸ τῆς λέπρας αὐτοῦ. καὶ εἰσῆλθε καὶ ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ ἑαυτῆς καὶ εἶπεν· οὕτω καὶ οὕτως ἐλάλησεν ἡ νεᾶνις ἡ ἐκ γῆς Ἰσραήλ» (Δ΄ Βασιλειῶν ε΄ 1-4).

Δηλαδή· «*Ὁ Νεεμάν, ἀρχιστράτηγος τοῦ συριακοῦ στρατοῦ, ἀπολάμβανε τὴν μεγάλη ἐκτίμηση καὶ τὴν εὔνοια τοῦ κυρίου του, γιατὶ μέσῳ αὐτοῦ ὁ Κύριος εἶχε δώσει τὴν νίκη στοὺς Σύριους. Ὁ ἰσχυρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ὅμως ἦταν λεπρός. Οἱ Σύριοι σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιδρομές τους εἶχαν αἰχμαλωτίσει ἀπὸ τὴν χώρα τοῦ Ἰσραήλ μιὰ μικρὴ κόρη, ἡ ὁποία ἔγινε ὑπηρέτρια στὴ γυναίκα τοῦ Νεεμάν. Μιὰ μέρα τὸ κορίτσι εἶπε στὴν κυρία της· “Μακάρι νὰ ἀπευθυνόταν ὁ κύριός μου στὸν προφήτη ποὺ εἶναι στὴν Σαμάρεια! Αὐτὸς θὰ τὸν θεράπευε ἀπὸ τὴ λέπρα του”. Ἡ γυναίκα του εἶπε στὸν ἄνδρα της. “Ἔτσι κι ἔτσι εἶπε ἡ μικρὴ Ἰσραηλίτισσα δούλη”».*

Ἡ μικρὴ ἀλλογενὴς αἰχμάλωτη ὑπηρέτρια τοῦ ἰσχυροῦ ἀρχιστράτηγου τῆς Συρίας ἔδωσε μία σωστὴ συμβουλὴ στὸν κύριό της μὲ διακριτικὸ τρόπο. Ἡ κοινωνικὴ θέση της δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ πράξει τὸ σωστό. Ὁδήγησε τὸν ἰσχυρὸ ἀριστράτηγο στὸν προφήτη Ἐλισσαῖο, γιὰ νὰ θεραπευθεῖ ἀπὸ τὴν λέπρα. Ὁ Νεεμὰν καὶ θεραπεύθηκε καὶ πίστευσε στὸν ἀληθινὸ Θεό.

Εἶναι εὐλογημένοι ὅσοι μὲ τὶς συμβουλές τους ὁδηγοῦν τοὺς ἀνθρώπους στὸν Θεό.

5. ΑΔΕΛΦΕΣ ΣΑΝ ΤΗΝ ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΑΡΘΑ.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς διέσωσε ἕνα διδακτικὸ περιστατικὸ ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Κυρίου μας.

«*Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτοὺς καὶ αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς κώμην τινά. γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. καὶ τῇδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ. ἡ δὲ*

Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται. ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δέ ἐστι χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ᾽ αὐτῆς» (Λουκᾶ ι΄ 38-42).

Δηλαδή· *«Ὁ Ἰησοῦς, καθὼς πορευόταν μὲ τοὺς μαθητές του, μπῆκε σὲ κάποιο χωριό, καὶ τὸν ὑποδέχτηκε σπίτι της κάποια γυναίκα ποὺ τὴν ἔλεγαν Μάρθα. Αὐτὴ εἶχε μία ἀδελφὴ μὲ τὸ ὄνομα Μαρία, ποὺ κάθισε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ κι ἄκουγε τὴν διδασκαλία του. Ἀντίθετα, ἡ Μάρθα δούλευε ἀσταμάτητα, γιὰ νὰ τοὺς περιποιηθεῖ. Πῆγε λοιπὸν στὸν Ἰησοῦ καὶ εἶπε· "Κύριε, δὲν νοιάζεσαι ποὺ ἡ ἀδελφή μου μὲ ἄφησε μόνη καὶ σὲ περιποιοῦμαι; Πές της λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσει". Κι ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀποκρίθηκε· "Μάρθα Μάρθα, ἀσχολεῖσαι κι ἀγωνιᾶς γιὰ πολλὰ πράγματα, ἐνῶ ἕνα μόνο χρειάζεται. Ἐνῶ ἡ Μαρία διάλεξε τὴν ἐκλεκτὴ μερίδα, καὶ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ τῆς τὴν ἀφαιρέσει"».*

Οἱ δύο ἀδελφές, ἂν καὶ εἶχαν διαφορετικὲς ἐπιλογὲς καὶ προτεραιότητες, ἐν τούτοις εἶχαν κοινὴ ἐπιθυμία νὰ εὑρίσκονται μὲ τὸν Κύριο. Ἡ μία χαιρόταν τὴν διακονία της γι᾽ Αὐτὸν καὶ ἡ ἄλλη ἀπολάμβανε τὴν διδαχή Του. Οἱ ἐπιλογές μας πρέπει νὰ μᾶς ὁδηγοῦν στὸν Κύριο. Ἡ ζωή μας νὰ ἔχει κέντρο της τὸν Ἰησοῦ Χριστό· νὰ εἶναι Χριστοκεντρικὴ καὶ ὄχι ἀνθρωποκεντρικὴ καὶ ἐγωιστική.

Οἱ δύο ἀδελφὲς Μαρία καὶ Μάρθα μᾶς διδάσκουν νὰ θέτουμε τὸν Κύριο κέντρο τῆς ζωῆς μας.

6. Ἀδελφοὺς σὰν τὸν Νεεμία καὶ Ἀνανία.

Ὁ Νεεμίας ὑπῆρξε πολιτικὸς διοικητὴς τῆς περσικῆς ἐπαρχίας τῆς Ἰουδαίας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ ἔλαβε ἄδεια (τὸ 445 π.Χ.) ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξη νὰ ὁδηγήσει τοὺς ἐξόριστους Ἑβραίους στὴν Ἰουδαία καὶ νὰ κτίσει τὴν πόλη, τὸ τεῖχος της καὶ τὸν ναό. Εὗρῆκε συνεργάτη καὶ συμπαραστάτη στὸ ἔργο του τὸν ἀδελφό του, ποὺ εἶχε πνευματικὰ προσόντα. Ὁ Νεεμίας ἀνέθεσε στὸν ἀδελφό του Ἀνανία τὴν ἀποστολὴ τῆς φυλάξεως τῆς Ἱερουσαλὴμ μετὰ τὴν ἀνοικοδόμησή της μὲ κριτήριο ὄχι τὴν συγγένειά του, ἀλλὰ τὴν ἀρετή του.

«Καὶ ἐνετειλάμην τῷ Ἀνανίᾳ ἀδελφῷ μου καὶ τῷ Ἀνανίᾳ ἄρχοντι τῆς βιρὰ ἐν Ἱερουσαλήμ, ὅτι αὐτὸς ὡς ἀνὴρ ἀληθὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν παρὰ πολλούς» (Νεεμία ζ΄ 2).

Δηλαδή· *«Ἔδωσα ἐντολὴ στὸν ἀδελφό μου τὸν Ἀνανία καὶ στὸν Ἀνανία τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ἱερουσαλήμ, διότι αὐτὸς ἦταν ἀξιόπιστος ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς φοβόταν τὸν Θεὸ περισσότερο ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους».*

Στὴν περίπτωση αὐτὴ διαπιστώνουμε, ὅτι σ᾽ ἕναν ἱκανὸ ἀξιωματοῦχο, ποὺ ἦταν καὶ εὐσεβὴς καὶ ἀκέραιος στὸν χαρακτήρα, δόθηκε ἕνα ἀξίωμα καὶ μία ἐξουσία, γιὰ νὰ ὑπηρετήσει τὴν πόλη καὶ τὸν λαό. Μεταξὺ τῶν ἄλλων προσόντων ποὺ ἔχουν οἱ διάφοροι ἀξιωματοῦχοι, πρέπει νὰ διαθέτουν καὶ εὐσέβεια καὶ ἀκεραιότητα χαρακτῆρος.

7. Ἀξιωματούχους κὰν τὸν προφήτη Δανιήλ.

Οἱ φθονεροὶ σοφοὶ καὶ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, ποὺ ἐπιβουλεύονταν τὸν προφήτη Δανιήλ, ἀνεγνώριζαν καὶ ὁμολογοῦσαν τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος του. Γι᾽ αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ τὸν κτυπήσουν ἐκεῖ ποὺ θεωροῦσαν ὅτι ἦταν τὸ ἀδύνατο σημεῖο του, στὴν πίστη του στὸν Θεὸ καὶ στὴν θεοσέβειά του.

«Καὶ εἶπον οἱ τακτικοί· οὐχ εὑρήσομεν κατὰ Δανιὴλ πρόφασιν, εἰ μὴ ἐν νομίμοις Θεοῦ αὐτοῦ» (Δανιὴλ στ΄ 5).

Δηλαδή· *«Τότε οἱ δύο ἀνώτεροι διοικητὲς εἶπαν· δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε αἰτία κατηγορίας κατὰ τοῦ Δανιὴλ ἄλλοῦ, παρὰ μόνο στὴν τήρηση τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ».*

Τὸ ἀπότελεσμα ἀπ᾽ αὐτὴ τὴν ἐπίθεση ἦταν νὰ δοξασθεῖ ὁ προφήτης καὶ νὰ θανατωθοῦν ἐκεῖνοι. Ἡ Γραφὴ προειδοποιεῖ ὅποιον ὑπονομεύει καὶ συκοφαντεῖ τὸν συνάνθρωπό του· *«ἐμπεσεῖται εἰς βόθρον ὃν εἰργάσατο»* (Ψαλμὸς ζ΄ 16).

8. Συνεργάτες σὰν τὸν Ἀκύλα καὶ τὴν Πρίσκιλλα.

Κανεὶς ἀπ᾽ ὅσους βοήθησαν τὸν ἀπόστολο Παῦλο στὸ ἔργο του δὲν πῆρε τέτοιο ἔπαινο, ὅπως αὐτὸν τὸν ὁποῖον πῆραν οἱ ὁμότεχνοι μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο καὶ ὁμόθρησκοι σύζυγοι Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα, οἱ ὁποῖοι φιλοξένησαν τὸν ἀπόστολο Παῦλο στὸ σπίτι τους στὴν Κόρινθο·

«Ἀσπάσασθε Πρίσκιλλαν καὶ Ἀκύλαν τοὺς συνεργούς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, οἵτινες ὑπὲρ τῆς ψυχῆς μου τὸν ἑαυτῶν τράχηλον ὑπέθηκαν, οἷς οὐκ ἐγὼ μόνος εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἐθνῶν, καὶ τὴν κατ᾽ οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν» (Ρωμαίους ιστ΄ 3-4).

Εὐτυχεῖς εἶναι ὅσοι στὴν ζωή τους ἔχουν συνεργάτες ποὺ θυσιάζονται γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἐργάτες Του.

9. Κήρυκες σὰν τὸν Παῦλο.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐξομολογεῖται στοὺς Κορινθίους·

«Κἀγὼ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον οὐ καθ᾽ ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ. οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον. καὶ ἐγὼ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῷ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ᾽ ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ᾽ ἐν δυνάμει Θεοῦ» (πρὸς Κορινθίους Α΄ β΄1-5).

Δηλαδή· *«Ὅταν ἐγὼ ἦρθα σ᾽ ἐσᾶς, ἀδελφοί μου, ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸ σωτήριο σχέδιο τοῦ Θεοῦ, χωρὶς καμιὰ ὑψηλὴ ρητορικὴ τέχνη ἢ ἀνθρώπινη σοφία. Γιατὶ σκοπός μου δὲν ἦταν νὰ σᾶς κάνω νὰ γνωρίζετε κάτι ἄλλο, παρὰ μόνο τὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ μάλιστα σταυρωμένον. Ἔτσι κι ἐγὼ ὅταν ἦρθα κοντά σας ἤμουν ἀνήμπορος, φοβισμένος καὶ κατατρομαγμένος. Τὰ λόγια μου καὶ τὸ κήρυγμά μου δὲν στηρίζονταν σὲ ἀνθρώπινη σοφία, ποὺ πείθει, ἀλλὰ στὴν πεποίθηση ποὺ γεννοῦν τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος καὶ οἱ θαυματουργικὲς δυνάμεις. Ὥστε ἡ πίστη σας νὰ βασίζεται ὄχι σὲ ἀνθρώπινη σοφία, ἀλλὰ στὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ».*

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν ἐμφανίστηκε νὰ κηρύξει στὴν Κόρινθο, ἦταν ἀνήμπορος, φοβισμένος καὶ κατατρομαγμένος κατ᾽ ἄνθρωπον, ἀλλὰ σοφὸς καὶ δυνατὸς κατὰ Θεόν.

Ἀπ᾽ αὐτὸ συμπεραίνουμε ὅτι τὰ πνευματικὰ θέματα καὶ οἱ ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει νὰ κρίνονται μὲ κριτήρια ἐγκόσμια. Ἔτσι καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος δὲν ἐργαζόταν μὲ μέσα καὶ κριτήρια ἀνθρώπινα, ἀλλὰ μὲ τὴν σοφία καὶ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ.

10. Ὑπηρέτες τοῦ θεοῦ, ὅπως τὸν Βαρνάβα.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς παρουσιάζει τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀποστόλου Βαρνάβα·

«ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος ἁγίου καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ» (Πράξεων ια΄ 24).

Δηλαδή· *«Ὁ Βαρνάβας ἦταν ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ γεμάτος Ἅγιο Πνεῦμα καὶ πίστη. Ἔτσι, πολὺς κόσμος προστέθηκε στοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου».*

Οἱ ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ κοσμοῦνται μὲ πνευματικὰ χαρίσματα γιὰ νὰ διδάσκουν μὲ τὴν ζωή τους. Ἔτσι ἡ διακονία τους φέρει ἀποτέλεσμα καὶ καρπὸ πολύ.

11. Ψυχὲς ἀνεπηρέαστες σὰν τοὺς Βεροιεῖς.

Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων διηγοῦνται τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὴν Βέροια. Συγκρίνουν τοὺς Βεροιεῖς μὲ τοὺς Θεσσαλονικεῖς καὶ τοὺς ἐγκωμιάζουν ὡς ἑξῆς·

«Οὗτοι δὲ ἦσαν εὐγενέστεροι τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, οἵτινες ἐδέξαντο τὸν λόγον μετὰ πάσης προθυμίας, τὸ καθ᾽ ἡμέραν ἀνακρίνοντες τὰς γραφὰς εἰ ἔχοι ταῦτα οὕτω» (Πράξεων ιζ΄ 11).

Δηλαδή· *«Οἱ Ἰουδαῖοι στὴν Βέροια ἦταν πιὸ καλο-*

προαίρετοι ἀπ᾽ αὐτοὺς στὴν Θεσσαλονίκη. Δέχθηκαν τὸ κήρυγμα μὲ πολλὴ προθυμία καὶ κάθε μέρα ἐξέταζαν τὴν Γραφή, γιὰ νὰ ἐλέγξουν ἂν ἦταν ἔτσι ὅπως τὰ ἔλεγε ὁ Παῦλος».

Τὰ προσόντα τῶν Βεροιέων ποὺ ἀναζητοῦσαν τὴν ἀλήθεια ἦταν πρῶτον νὰ εἶναι ἀπροκατάληπτοι καὶ δεύτερον νὰ ἐρευνοῦν τὴν οὐσία τῶν ὑποθέσεων χωρὶς νὰ παρασύρονται. Ὑπεύθυνοι καὶ ἐρευνητικοί.

Αὐτὴ τὴν στάση πρέπει νὰ ἔχει κάθε καλόπιστος ἄνθρωπος ποὺ ἀναζητεῖ τὴν ἀλήθεια. Ἡ προκατάληψη καὶ ἡ ἀντίδραση χωρὶς ἐπιχειρήματα ἀδικοῦν τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο.

Ἀναζητήσαμε ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφὴ αὐτὰ τὰ πρόσωπα, γιὰ νὰ μᾶς καθοδηγοῦν στὴν ἐπίπονη πορεία τῆς ζωῆς μας, γιὰ νὰ ἀντλοῦμε δύναμη καὶ κουράγιο στὸν πνευματικό μας ἀγώνα καὶ γιὰ νὰ μὴ χάνουμε τὰ κριτήρια τῆς ἀξιοπιστίας καὶ αὐθεντικότητος τῆς ζωῆς μας.

